

ΠΡΟΠΟΣΙΣ

εἰς τοὺς γάμους ΣΤΕΦΑΝΟΥ Κ. καὶ ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ Π.

Δικατετράστιχον

Ἐγείρομαι εἰς πρόποσιν. Ἄν καὶ ποτὲ μὴ πίνων,
οὐχ ἦττον ὅμως πρόθυμος λαμβάνω τὸ ποτήριον.
Ἐν αἴσθημα κυκλοφορεῖ ἐντός μου μεθυστήριον.
Θερμαίνει τὴν καρδίαν μου χαρὰ ὑπὲρ τὸν οἶνον.

Τοῖς νεονύμφοις φέρομεν εὐχῶν ἑκατομμύριον,
ἀπόλαυσιν τῶν ἀγαθῶν ἀπάντων τῶν γηίνων,
καὶ ἔρωτα ἀγήρατον, τὸ πρῶτον ἐξ ἐκείνων,
πρὸς ὃ οὐδέν ἐστι χρυσὸς, ἀδάμας καὶ ἀργύριον.

Εὐδαίμων νύμφη! Πάντοτε εὐδαίμων, καθὼς ἦτον
ὅτε εἰς τὴν κοσμοῦσάν την στεφάνην τῶν χαρίτων
προσέθηκε τὸν Στέφανον τῆς εὐγενοῦς ζωῆς της!

Εὐδαίμων πῶς ἀπήντησεν ἐπίσης ὁ νυμφίος
τὴν Δέσποιναν τοῦ βίου του· καὶ ὅλος των ὁ βίος
ἔσται χαρὰ εὐήλιος, ἔρως θερμὸς καὶ πίστις.

ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΟΝ

ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΜΟΝΗΝ ΤΗΣ ΠΕΝΤΕΛΗΣ

Ὑπὸ τὰς λεύκας τὰς πυκνάς, ὅπου μυρίζει θύμος,
ἐντὸς κελλίων σκοτεινῶν, ἀλλ' ὅχι ἀκαθάρτων,
ἐζήσαμεν μὲν μὲ τυρὸν ξηρὸν καὶ μαῦρον ἄρτον,
ἀλλὰ, τὸ κυριώτερον, ἐζήσαμεν εὐθύμως.

Δέν ἦτον ἡ ἀνάπαυσις μεγάλ' εἰς τὰ κελλία.
 Πλὴν τί; Ἐξηπλονόμεθα εἰς τρυφηλὰ τριφύλλια.
 Τὴν δίαιταν κατέκρινεν ὀλίγον ἡ κοιλία,
 ἀλλ' εἰς ἀμπέλια ξέφρακτα ἐκλέπτομεν σταφύλια.

Πολλάκις ψάλλται πτερωτοὶ τὴν νύκτα μᾶς ἐξύπνων,
 ἐν ᾧ ἀνεῖρπον ἄπτερα τινὰ εἰς τὰς σινδόνας.
 Ἄλλ' ἀπεζημιούμεθα εἰς τῆς ἡμέρας ὕπνον
 ὑπὸ τὰς λεύκας τὰς πυκνάς, κωφοὶ πρὸς ἀηδόνας.

Ἡ κορυφή βλέπει μακρὰν ὑπὲρ τὸν Μαραθῶνα.
 Φαίνονται νῆσοι, θάλασσα, καὶ ἴσως ἡ Ἀσία.
 Ἐδῶ, ὑπὸ τοὺς πρόποδας δέν βλέπει αὐτὰ μόνχ,
 ἀλλ' ἑκατονταπλάσια αὐτῶν, ἡ φαντασία.

Οὐδὲ πλὴν κατηργήσαμεν τοὺς πόδας κατὰ κράτος·
 Ὅπου τὸ λεπτοκάρυον ὠρίμαζεν εἰς δάση,
 ὅπου εἰς θάμνους ἔλαμπεν ἡ κόμμαρος ἡ βάττος,
 ὥς κυνηγοὶ ἐτρέχομεν τίς πρῶτος νὰ τὰ φθάσῃ.

Μᾶς ἠκολούθει ὁ Ἀζὼρ, μὲ ἀξιώσεις σκύλου,
 ἀπόγονος παρηκμακῶς ἐλάφου καὶ καμήλου.
 Σχιρτῶσ' αἱ αἶγες τῶν βουνῶν τὸν ἐχαιρέτων τράγον,
 ἐγὼ δὲ τὸν ἀπέφευγον ὥς θῆρ' ἀνθρωποφάγον.

Καὶ οὕτως ὅλα τὰ λεπτὰ νυκτός τε καὶ ἡμέρας
 τ' ἀπελαμβάνομεν φαιδρὰ, ἐλεύθερ' ἀθυμίας,
 ἡμεῖς, τὰ πέντε δίποδα, καὶ τὸ τετράπουν τέρας,
 εἰς κόλπους τῆς ἀσκητικῆς γλυκείας ῥαθυμίας.

